

LIGHTSCAPE

Lightscape rummer forslag til lysudsmykning af højhuse i Sharjah. Det visualiserer spørgsmålet om *tilsløring* og *transparens* i arkitekturen og sammenfaldet af de private og offentlige sfærer i det globale medierum:

“På udstillingen vises en glasvæg på 3 x 7 meter, bygget som en husfacade i 1:1. Væggen opdeler rummet i et “privat” og et “offentligt” rum, hvor det private rum er installeret som et arabisk brudekammer - fyldt med spejle, billeder og det symbolske sengeleje med et rødt lagen og en grøn silkeserviet, der ifølge gammel beduinskik skal fremvises efter brudenatten, som bevis på akt og uskyld.

Det offentlige rum er karakteriseret ved et stort billboard-print, der viser 2 højhuse i ørkenen, det ene enkelt udsmykket med en lysende Tønderknipling nedover hele facadens højde - det andet af et ligeså monumentalt og selvlysende solcellepanel.

Selve glasvæggen er opbygget af mørkt, halvgennemskinneligt spionspejl og en sektion Privaliteglas, der afhængigt af strømtilførsel ses glasklart eller mælkevidt. Mens spionspejlet danner skyggefigurer, når man bevæger sig gennem rummene, fungerer Privaliteglasset som skærm for en computergenereret film. Filmen består af en uendelig og uforudsigelig rækkefølge af billeder, der blæses som snefnug blandt animerede krystaller i forskellige retninger, hastigheder og kombinationer. Blandt billederne ses både fotos fra det offentlige og fra det private rum. Det yderste offentlige rum – med Månen og Saturn og Mælkevejen i spidsen – og intime og nære rum, en filigran-agtig tegning, perler formet som en thepotte, hennasmykkede fingre og så et øje, et digt om et kys.

I korte intervaller står Privaliteglasset helt klart: i små glimt er der fri udsigt fra brudekammeret til det offentlige rum og omvendt, en pludselig ud- og indsigt, der gør det samlede rum til en transparent, uoverskuelig labyrint af informationer.

Med de “levende” facader, som næsten fysisk opløser husets form til en privat-offentlig medieflade, en membran – sammenflettes i én bevægelse dybe forskelle i vores kulturer om grænserne for det offentligt tilgængelige. Den globale medieverdens krav om

transparens føjes ind i den klassiske arabiske arkitektur, der med sine traditionelt lukkede facader skjuler en labyrint, en umålelighed af rum og detaljer.

Udstillingen er bortset fra det røde og grønne silkelagen i brudekammeret holdt i sort/hvid og rummer dermed en poetisk reference til den traditionelle klædedragt i det offentlige rum, hvor mænd i hvidt og kvinder i sort skaber et bevægeligt grafisk landskab i sig selv.

Lightscape kan også udføres i stor skala og installeres på højhusenes facader. Endelig kan de forstørres på en sådan måde, at hele bydele kan karakteriseres gennem forskellige lys- temaer. Flere af sådanne temaer er vist i en lang række mindre prints, der hænger i det Arabiske brudekammer som fremtidsdrømme om byen”.

Dorte Dahlin
Annemette Larsen
København 2009

Ovenstående tekst er tidligere offentliggjort i artiklen
“Arabien versus Danmark: Det frugtbare mode”
af Else Marie Bukdahl
KUNST, Nr. 1/2009